

Tóth Ágnes

Haj-haj...

A tiszteletes asszony belenézett a tükörbe és akkorát ordított, hogy a veres kandúr ijedtében nekiugrott az ablaknak, körmeit beleakasztva az ott függő elsárgult kartonlapba, melynek utca felőli részén a következő szöveg állt piros betűkkel: BORDÉLY.

Hogy mit keresett a tiszteletes felesége éppen itt? Csak új frizurát akart csináltatni magának. Aki elítéli a köz-tiszteletben álló hölgyet, amiért ebbe a kétes hírű szalonba tért be szépítkezni, az nagyot téved. Az történt ugyanis, hogy tavaly egy haragos vendég kijavította a borbély szó középső B betűjét D-re, hogy bosszút álljon a részeges borbélyon, amiért az leborotválta az ő asszonybolondító bajuszát, s mert a falusiak nem fárasztották magukat olvasással, nem vették észre, hogy immár egy éve erkölcstelen szolgáltatást hirdet a hajszobrász kirakatában a tábla.

Szóval a macska kapaszkodva lógott pár másodpercig az ominózus feliraton, majd két hosszú csíkot kihalítva belőle, belezuhant a szemetesvödörbe, megmártózva a puha, fekete hajtincsekben, melyek alig félórája még a tiszteletes asszony fejét borították. De már akkor a szinte kopaszra nyírt teltkarcsú asszonyság az utcán rohant és azt kiabálta veszettül: – Megöllek, Bélus! Kihalítom a beled, Bélus! – és lihegve kergette a nyurga borbélyt, nem törődve a zuhogó esővel és a sárral, amit a háta közepéig felvert üldözés közben.

Látva viszont, hogy a bűnös Figaró sokkal gyorsabb nála, hirtelen megfordult és visszafutott az üzletig, ahol nagy hévvel szedegetni kezdte a járdát szegélyező köveket, és dühödten vagdosta a szalon kirakatába, ripityára zúzva az összes üveget és örökre eltüntetve a kétes feliratot.

Amikor ezzel megvolt, átszökdécselt az utca túloldalára azokon a sárból kikandikáló termésköveken, melyek egyenesen a kocsmáig vezettek, melynek ajtajában néhány illuminált falubelije álldogált kíváncsian szemlélve a nagy ribilliót.

– Na, mi van, mit bámultok? Mars vissza az ivóba! – kiáltott rájuk, és példát statuálva előrerobogott. Belezuhant a sarokasztal melletti székbe és intett a kocsmárosnak.

A tekintélyes pocakkal rendelkező, nagy bajuszú férfi, megpillantva a nő kerekded fejét a kétcentisre vágott frizurával, alig bírta visszafojtani az őt belülről csiklandozó nevetést, ám tekintettel a hölgy tisztségére, igyekezett méltóságteljes ábrázatot vágni, miközben letette elébe a deci cseresznyepálinkát.

Az asszony egyetlen mozdulattal felhajtotta az italt, kicsit krákogott, aztán rekedten így szólt:

– Egy egész üveggel, Józsikám.

És Józsika, a kocsmá sokat megélt tulajdonosa megértően bólintott, és elindult a pult felé az italért, miközben képzeletében megjelent az ugyancsak

Béla névre hallgató öreg, józan életű tiszteletes, akinek vállára az Isten igen nagy keresztet rakott, amikor az tavaly józan esztét vesztve frigyre lépett a falu legszebb özvegyével, akiről még a gyerekek is tudták, hogy nem veti meg az italt. Szóval maga előtt látta a jó lelkipásztort, amint az a bibliával a kezében készül a holnapi istentiszteleten elhangzó beszédjére, mit sem sejtve arról, hogy a felesége, akinek alig van haj a fején, éppen az ő kocsmájában bárátkozik egy üveg pálinkával, növelve hála istennek az üzlet bevételét. El is határozta, hogy holnap valamivel több pénzt fog a perselybe dobni.

Odakint sötétedett, és olyan bőséggel zuhogott az eső, mintha a két hegy közé szorult apró települést megakarná színültig tölteni égi áldással. A sáros és sötét utca közepén, mintegy száz méterre a vizes árkot átívelő fahídtól, vidáman világitott a kocsmák két ablakszeme. és a bentől kiszűrődő lárma összekeveredett a szél kergette csomagoló papírok és nejlonzacskók zörejével, majd belefulladt az ereszről lecsorgó víz hangos csobogásába.

Az ivó bűdös, füstös légkörében, a sok izzadt és ittas férfi között úgy virított a tiszteletes asszony, mint egy frissen nyílt piros tulipán a kukoricakórók között, és egyre több izzó férfitekintetet vont magára.

– Ó, csak a hajam, a hajam lenne még a fejemen – sóhajtozott. – Ha az a hülye Figaró nem itta volna meg a kékszeszt, amit különben mindig egy vékony kenyérszeleten szokott átszűrni, akkor felfogta volna, hogy én egy rövid, ondolált frizurát akarok a kontyom helyett látni a fejemen. De az az idióta, ködös agyú kandúr jól lekopaszított, és most kénytelen leszek kendőben

járni, mint a vénasszonyok, míg újra meg nem nő a hajam. Haj, haj... – És a tiszteletes asszony mindenki szeme láttára sírva fakadt, öklével az asztalapot csapkodva, majd nagyot kortyolt az üvegből, melyben hajdani cseresznyék párlata szunnyadt.

Eközben a nyurga és jóképű borbély előmerészkedett a traktorista csűrjéből, kölcsönvette a kertben bóbiskoló madárijesztő kalapját, a fejébe nyomta, és szaladni kezdett a zuhogó esőben a szalonja felé. Ám amikor meglátta a hatalmas rombolást, úgy elkezdett üvöltöni, mint a fába szorult fereg, és mindenre elszánva indult a kocsmá felé, miközben ajkáról csúnya szavak szálltak az est sötétjébe.

A sarokasztalnál iszogató asszonyság éppen az orrát fújdogálta csipkés szélű zsebkendőjébe, amikor kivágódott a kocsmáajtó, és megvadulva rontott be a hajvágók mestere. Körbehordozta bős tekintetét, és amikor megpillantotta a nőt, „A bitang anyád!” felkiáltással felkapott egy sörösüveget a pultról, és magasra emelve indult feléje. No de az asszony sem volt rest, mert ő meg felkapta a cseresznyepálinkás üveget, és merészen nézett a párbaj elé.

Az ivóban olyan csend támadt, mint a templomban, a döbbenettől mindenki dermedten szemlélte a két ellenfelet, akik úgy álltak szemben egymással, akár egy felborzolt tollú kakas és egy kopasznyakú tyúk. Csak a kocsmáros volt észnél, és éppen közbe akart lépni, amikor a borbély hirtelen megszéldülve leengedte a karját, lehuppant az egyik üres székre, és kalapját az asztalra tette.

– Két deci vodkát – nyöszörögte, aztán csak nézte, nézte az asszonyt, aki most szintén leült nagy meglepődéssel

az arcán, és aki talán így, őáltala minimálisra nyírva még sokkal szebb volt, mint annak előtte, mert teljes egészében látszott finoman ívelő, bársonyos bőrű nyaka és dekoltázsa.

A férfi belátta, hogy jól kitervelt bosszúja, mellyel csúffá akarta tenni a nőt, mert az kosarat adott neki, nem sikerült. Évek óta szerelmes volt a falu szépébe, akinek ő sem volt közömbös, és akit megözvegyülése után feleségül kért, de az átkozott fehérnép a papot választotta, mert annak háza, földje s nagy tekintélye volt. Igaz, a jóhiszemű lelkészen kívül mindenki tudta, hogy őnagyságának igen szabados elvei vannak a házasságról. Nos, akkor minek itt siránkozni. Haditervet kell kovácsolni és csapdába csalni a szépasszonyt. Ó, mit nem adna, ha csak egyszer, egyetlen egyszer hallaná az ajkáról, amint azt duruzsolja: „Szeretlek, Bélus”.

A borbély az asszony felé fordult és magasra emelte a poharát, jelezve, hogy barátsággal iszik az egészségére, aztán odakiáltotta:

– Ha tudná, hogy ezzel a rövidke hajjal sokkal szebb, nem haragudna rám! Nincs igazam? – kérdezte a többiek felé fordulva.

– De mennyire, hogy szebb – kiabáltak kórusban a mámoros agyú férfiak, és mind magasra emelték poharukat az asszonyt köszöntve, aki piros orcával fészkelődött a széken, és szégyenlősen simított végig kurtára nyírt haján, majd hirtelen felkapta a borbély előtt heverő szakadozott kalapot, a fejébe nyomta, és melleit kidomborítva, csípőjét riszálva átvonult az asztalok és az éhes férfitekintetek között, kacsintott egyet jobbra, egyet balra, aztán kilépett az éjszakába.

Odakint közben elállt az eső, és két felhőfoslány között kidugta fél vállát a Hold, megvilágítva a sáros utcát egészen a vizesárokig, melynek túloldalán állt a lelkészlak, és idáig látszott két égőszemű ablaka. Igaz, hogy az asszony, aki imbolyogva igyekezett előre, néha három-négy ablakot is látott, és kissé el is bizonytalanodott, hogy vajon jó irányba megy-e, de nem lévén más út előtte, csak itt tudott tovább haladni.

A borbély gyorsan felhajtotta a vodkát, fizetett, és mielőtt kilépett a kocsmából, odaszólt az embereknek:

– Megyek a kalapom után.

És ment. Gyorsan, magabiztosan, erősen dübörgő szívhanggal a bordái között. Látta az imbolygó asszonyt, amint az rálépett a hídra, aztán egy nagy sikoltást hallott, és a nő eltűnt a vizesárokbán, magával rántva a híd laza korlátját.

Bélus nekiiramodott, aztán megtorpant az árok szélén. Az esőtől megduzzadt, méteres vízben erősen kapálózott a tiszteletes felesége, a szoknyája fennakadt egy vastag faágon, visszatartva őt attól, hogy továbbsodródjon. A férfi nem teketóriázott, azonnal utána ugrott, elkapta, szorosan átölelte, hogy érezte minden ingerlő domborulatát, és kivonszolta a partra. Aztán a vállára vette, mint egy zsákot, és elindult édes terhével a legénylakása felé.

Néhány méter után viszont megtorpant és tétovázni kezdett. Valami történt a lelkiismeretével, mert lassan megfordult, és elindult át a hídon, a parókia felé a hátába kapaszkodó, pihegő asszonnyal.

Béla tiszteletes rémulten nyitott ajtót, a bibliát szorongatva, majd helyet adott a belépőnek.

– Nincs semmi baj – nyugtatta meg a borbély –, csak egy kicsit megcsúszott szegény asszony, és beesett a vizesárokba. Szárítsa meg alaposan, adjon neki forró teát, aztán dugja ágyba. Reggelre kutya baja sem lesz.

– Isten áldja meg – rebegte az öreg pap búcsúzaskor, aztán mindent úgy tett, ahogy kellett.

Amikor az asszony jól átmelegedett, nyújtózott egyet kéjesen, mint egy elégedett és jóllakott macska, majd valamit suttogni kezdett. A tiszteletes aggódva hajolt föléje, aztán megnyugodva dőlt vissza a párnájára, és elmosolyodott. Az ő szépséges asszonya ugyanis azt duruzsolta: „Szeretlek, Bélus”.